

tioner, som udgjorde mindst 10 pSt. af Obligationernes Beløb, og som i en længere Tid, inden man naaede til dette Maximum, vilde udgjøre endog en langt større Andel af deres Beløb, vilde derved kunne sikre disse Obligationers Kurs paa en ligesaa virksom Maade som ved det, der her er foreslaaet. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at Stifternes Kreditforening med en Obligationssmasse af over 86 Millioner Kroner har en Reservecfond paa knapt $3\frac{1}{2}$ Millioner Kroner, altsaa omtrent 4 pSt. af Obligationssmassen, samt at Kreditforeningen for Landeieendomme i Stiftene har en Reservecfond paa lidt over 2 pSt. af Obligationssmassen. Jeg kan derfor ikke tro Andet, end at en Grundfond, som udgjorde mindst 10 pSt. af de løbende Obligationens Beløb, vilde være fuldkommen tilstrækkelig til at fremkalde Tillid, naar man isøvrigt havde Tillid til, at selve Laanene vare af sikker og paalidelig Beskaffenhed, og man vilde tillige derved vinde det, som jeg lægger Vægt paa i dette Forhold, nemlig at Statens Forpligtelse blev bestemt begrændset og overfsuelig. Som den anden Betingelse, jeg troede, man maatte fastholde, nævnte jeg, at der, for at man skulde kunne gaa til en Statsgaranti, maatte kunne pves den fornødne Kontrol fra Regjeringens Side. Dette er et Princip, som er anvendt ved den Art af Rentegaranti, som jeg før nævnte, og som den høitærede Minister nævnte i Landstthinget, nemlig Rentegarantien overfor Jernbaneanlæg. Ved Jernbaneanlæg udøves der Kontrol med Bygningen af en Ingenieur, med Driften af den kongelige Kommissarius, og Ministeriet har Udgang til at fastsette og sanktionere Fartplanerne og Taxterne osv. Altsaa, der udøves der en meget streng Kontrol med Kapitalens Anvendelse og med det hele Foretagende. Dette udtaltes ogsaa af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, da han ifjor som Ordfører indbragte Udvalgets Forslag om Oprættelse af Kreditforeninger, idet han da sagde: „Der har naturligvis ogsaa været omtalt andre Indrømmelser i Udvalget, og blandt Andet har der været Tale om Statsgaranti, men man er i alt Fald, tror jeg nok, i sin store Almindelighed bleven enig om, at det ikke ret vel kunde gaa af den Grund, at man frygtede for, at dermed ogsaa kunde følge, at Staten da paa en eller anden Maade kom til at udnævne Repræsentanter og maatte ogsaa selve Bestyrelsen for Foreningen, hvilket man har anset for at være mindre heldigt.“

Jeg tror, at der deri ligger en indirekte Erkjendelse af, at, naar Staten skal give sin Garanti, er det en naturlig Fordring, at den ogsaa skal udøve en nøie Kontrol med den paagjældende Forenings Virksomhed. Men hvad fordres der i saa Henseende efter det foreliggende Lovforslag? Det foreliggende Lovforslag, saaledes som det blev indbragt i Landstthinget, adskiller sig kun i denne Retning i eet Punkt fra det Lovforslag, som Udvalget forelagde, nemlig deri, at Reglementet for Revisionen fastsættes af Ministeren. Det vil nu let ses, tror jeg, at dette er en meget underordnet og utiistrækkelig Kontrol; thi Revisionen har jo kun at gjøre med Alt, hvad der er stet, og der udøves altsaa derved ikke nogen Kontrol med selve Foreningens Virksomhed i det Hele. I Landstthinget har man forstærket Fordringen lidt, idet man der har indsat den Fordring, at Valget af Formanden for Bestyrelsen skal godkjendes af Indenrigsministeren; jeg tror ikke, at dette har stort at betyde. Det, at Indenrigsministeren skal godkjende Valget af Formanden, det vil i Almindelighed være en blot og har Form. Der skal meget stærke Grunde til, for at man skal gaa til at forkaste Valget af en saadan Formand, naar det har fundet Sted; man maa da være overbevist om, at den Paagjældende er aldeles uskikket til dette Hverv, for at skulle sætte en saadan Plet paa ham, som ligger i, at man forkaster det stete Valg til et saadant Tillidshverv. Jeg tror derfor, at denne Fordring, at Valget skal godkjendes af Indenrigsministeren, har overmaade Lidt at betyde, og jeg kan heller ikke tillægge den Bestemmelse, at Reglementet for Revisionen af Regnskabet fastsættes af Indenrigsministeren, nogen væsentlig Betydning. Jeg maa derfor for mit Bedkommende fastholde, at skal der gives Statsgaranti, maa der, som ogsaa forudsat af det ærede Udvalg ifjor, kunne pves en stærkere Kontrol fra Regjeringens Side med den hele Virksomhed, end Tilfældet er efter det foreliggende Lovforslag; men hvad jeg vilde sætte mere Pris paa end paa en saadan Kontrol fra Statens Side, som yttirer sig gjennem dens Indflydelse paa Bestyrelsen, en Kontrol, som jeg tror paa Grund af Forholdene altid maa blive mindre god, var at faae en Kontragaranti, en Kontrol fra Kommunernes Side, saaledes at man interesserer Kommunerne i, at Burberingen bliver paalidelig og Laanene sikre. Jeg tror, man vil gjøre rigtigt i at forlange en delvis Kontragaranti fra Kommunernes Side, saa